

Arrest

nr. 101 265 van 19 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DIGNI, die loco advocaat J. BOULBOULLE-KACZOROWSKA verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Blijkens de bestreden beslissing luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig uit Grozny, gelegen in de Tsjetsjeense Republiek, Russische Federatie.

Omwille van de oorlog vluchtte u samen met uw gezin naar Duitsland in 2000.

In 2004 keerden jullie terug naar Tsjetsjenië.

Uw zoon, M.A. (OV 6.842.231), sloot zich op 15 juni 2007 aan bij de rebellen. Toen hij in mei 2008 terugkeerde naar huis, liet u hem onderduiken in het appartement van uw dochter. Hij kwam zelden buiten en ontmoette niemand. In januari 2009 had uw zoon genoeg van deze situatie. Hij was van plan om zich opnieuw aan te sluiten bij de rebellen. Op 20 januari kwam uw zoon naar het huis van u en uw man. De ordediensten vielen jullie woning binnen en arresteerden uw zoon.

Op 30 april 2009 werd uw zoon veroordeeld. Omdat jullie smeergeld betaalden, kreeg uw zoon 2.5 jaar huisarrest in plaats van een gevangenisstraf. Tijdens zijn huisarrest werd uw zoon vaak meegenomen voor ondervraging door verschillende diensten. Nadat het aflopen van het huisarrest vertrok uw zoon in mei 2011 naar het buitenland.

Hij vroeg op 6 juli 2011 in België asiel aan en werd in februari 2012 erkend als vluchteling.

µNa zijn vertrek kwamen de wijkagent en medewerkers van de FSB vaak bij jullie thuis informeren naar zijn verblijfplaats. Zij geloofden niet dat uw zoon naar het buitenland vertrokken was.

Uiteindelijk besloot u ook uit Tsjetsjenië te vertrekken. Op 15 februari 2012 reisde u naar Moskou. Daar verbleef u ongeveer een maand terwijl de nodige reisdocumenten in orde werden gebracht. Op 21 maart 2012 arriveerde u in België.

U vroeg dezelfde dag nog asiel aan.

Uw man en dochter bleven in Tsjetsjenië.”

Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk.

Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaart Tsjetsjenië verlaten te hebben omdat u en uw man na het vertrek van uw zoon, die veroordeeld was voor zijn deelname aan het gewapend verzet, lastig gevallen werden door medewerkers van verschillende ordediensten. Opeenvolgende wijkagenten kwamen maandelijks informeren naar de verblijfplaats van uw zoon. Hetzelfde werd gevraagd door medewerkers van de FSB, die één à twee keer per maand langskwamen of wanneer er een incident had plaatsgevonden in of rond Grozny. (CGVS d.d.24/10/2012, p.12, 14)

Bij een eventuele terugkeer naar Tsjetsjenië vreest u dat de autoriteiten u kunnen dwingen om uw zoon te laten terugkeren of dat ze jullie appartement of andere zaken van jullie afnemen. (CGVS, p.17)

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat in het kader van de asielaanvraag van uw zoon werd besloten tot de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Er moet echter op worden gewezen dat elke asielaanvraag op zijn persoonlijke merites wordt beoordeeld en de beslissing in het kader van de asielaanvraag van uw zoon genomen werd op basis van zijn persoonlijke verklaringen en de door hem meegemaakte feiten. Tevens moet gesteld worden dat hoewel familieleden van (vermeende) rebellen of personen die samenwerken met rebellen een verhoogd risico lopen om door de autoriteiten gevisieerd te worden, de voorgehouden vrees in concreto nog steeds aangetoond dient te worden.

Welnu, u slaagt er niet in de persoonlijke problemen die u voor uw vertrek gekend zou hebben aannemelijk te maken.

Zo dient te worden gewezen op uw verklaring als zou u sinds uw vertrek uit Tsjetsjenië zelfs niet meer hebben geprobeerd om te weten te komen of er nog steeds medewerkers van de ordediensten langskomen.

U verklaart dat u geen nood heeft aan contact met uw thuisland. U heeft wel uw dochter gesproken maar geen vragen gesteld over eventuele aanhoudende bezoeken. Het maakt volgens u niet uit of ze langskomen of niet (CGVS,p.4,16)

Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging, te meer daar u net omwille van deze bezoeken zou zijn vertrokken. U voegde hieraan toe dat de telefoons afgeluisterd worden en dat enkel uw zussen nieuws kunnen meebrengen uit Tsjetsjenië als zij naar daar reizen. (CGVS, p.16)

Dit kan echter niet volstaan als verklaring.

Vooreerst is het een blote bewering die u geenszins op objectieve wijze staaft. Bovendien zijn er andere mogelijkheden om te communiceren. Als voorbeeld kan hier aangehaald worden dat uw zoon aangaf dat hij meer anonieme communicatiekanalen zoals sociale netwerken gebruikte om met zijn zus (uw dochter, die nog steeds in Tsjetsjenië woont bij uw man) te communiceren. Volgens hem kon hij zo van alles op de hoogte blijven. (M.A. – CGVS 2, p.4) Bijgevolg dient te worden besloten dat u wel degelijk de mogelijkheden hebt om op de hoogte te blijven van de actualiteit van de door u verklaarde problemen. Uw passieve houding en volledig gebrek aan interesse voor de evolutie van uw problemen valt geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging. Van een asielzoeker die de internationale bescherming van een derde land vraagt, mag verwacht worden dat hij of zij interesse betoont in de evolutie van de problemen die hij of zij ontvlucht is. In uw geval wordt dit argument nog verzaamd door het feit dat uw echtgenoot en dochter achtergebleven zijn in het huis waar men tot uw vlucht frequent langskwam.

Door deze vaststellingen wordt de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees ondermijnt.

Daarnaast dient vastgesteld te worden dat er ernstige tegenstrijdigheden bestaan tussen de verklaringen van u en uw zoon aangaande de vermeende bezoeken van medewerkers van de ordediensten die sinds zijn vertrek uit Tsjetsjenië naar uw zoon zouden komen informeren.

U verklaarde dat niemand uw zoon van deze bezoeken op de hoogte bracht na zijn vertrek uit Tsjetsjenië. Op de vraag waarom niemand dit deed, verklaarde u dat het niet eenvoudig is om via de telefoon dergelijke zaken mee te delen en dat u uw zoon niet ongerust wilde maken. (CGVS, p.15) Uw zoon verklaarde destijds bij zijn eerste gehoor (in september 2011) voor het Commissariaat-generaal echter dat de districtspolitie naar hem was komen informeren ongeveer een maand nadat hij was vertrokken uit Grozny. (M.A. – CGVS 1, p.19)

Tijdens zijn tweede gehoor (in februari 2012) verklaarde hij daarenboven dat hij van u vernomen had dat de ordediensten nog steeds geregeld naar hem kwamen informeren. (M.A. – CGVS 2, p.3-4)

Gevraagd hoe uw zoon dan wel wist van deze bezoeken, kon u geen verklaring bieden. U stelde enkel dat hij het kon vermoeden.

Dit kan echter geenszins volstaan als verklaring aangezien uw zoon duidelijk aangaf dat hij van u en uw dochter vernam over deze bezoeken.

Ook over de contacten die uw zoon met het thuisfront zou hebben onderhouden zijn jullie verklaringen tegenstrijdig.

Geconfronteerd met de verklaring van uw zoon als zou hij contact met u en uw dochter gehad hebben (tijdens zijn asielpcedure) stelde u dat u zich dit niet herinnert. U herinnerde zich enkel dat hij had laten weten dat hij een positieve beslissing had gekregen en voegde daar nog aan toe dat u tot dat moment nooit met hem had gesproken.

Geconfronteerd met de letterlijke verklaring van uw zoon als zou hij met u en uw dochter gesproken hebben (M.A. – CGVS 1, p.4) stelde u enkel dat u zich dit niet herinnerde. (CGVS, p.17)

Dit kan geenszins volstaan ter verklaring van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Het is weinig aannemelijk te noemen dat u zich niet zou herinneren of u al dan niet contact onderhield met uw zoon nadat hij uit Tsjetsjenië gevlucht was.

Daarenboven dient vastgesteld te worden dat de verklaringen van u en uw zoon ook op een ander punt niet te verzoenen zijn met elkaar.

Bij het eerste gehoor maakte uw zoon enkel melding van één bezoek van de districtspolitie (M.A. – CGVS 1, p.19). Bij zijn tweede gehoor verklaarde hij dat er geregeld naar hem geïnformeerd werd. Gevraagd welke diensten dit waren, stelde hij dit niet te weten. (M.A. – CGVS 2, p.3) U verklaarde dat de FSB en wijkagenten langskwamen (CGVS,p.13).

Het is niet aannemelijk dat uw zoon enkel op de hoogte zou gebracht zijn van het feit dat men nog steeds naar hem komt vragen, maar dat hem niet is gezegd welke diensten dit waren.

Bovenstaande tegenstrijdigheden en inconsistenties raken aan de kern van uw asielaanspraak. Deze bezoeken zouden immers de reden zijn geweest voor uw vertrek uit Tsjetsjenië. (CGVS, p.15) Bovendien zijn dit de enige vervolgingsfeiten waarvan u melding maakte.

Bijgevolg wordt de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak verder ondermijnd.

Uw passieve houding en gebrek aan interesse in België, en de ongeloofwaardigheid, op zijn minst over het aantal en de frequentie van de bezoeken na de vlucht van uw zoon, ondermijnt uw vrees voor vervolging, maar niet deze van uw zoon. Zijn vrees was en is gebaseerd op zijn profiel en de problemen die hij heeft meegemaakt.

Wat betreft uw vrees dat de autoriteiten alles van jullie zouden kunnen afnemen (CGVS, p.17) kan, los van de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, ten slotte nog opgemerkt worden dat uit het door u neergelegde attest in verband met uw pensioen (stuk 8) blijkt dat u in februari 2012 nog steeds een pensioen ontving van de overheid. Daarnaast verblijven uw man en dochter nog steeds in

jullie woning in Grozny. (CGVS, p.4) Er zijn in uw verklaringen dan ook geen aanwijzingen dat de autoriteiten in casu hiertoe over zouden gaan.

Wat betreft uw verklaringen als zou u tijdens het (politie)onderzoek naar de activiteiten van uw zoon bij de rebellen – zijn deelname wordt door u overigens niet ontkend (CGVS, p.7) - voorafgaand aan zijn veroordeling ook zelf ondervraagd werd door de onderzoekers (CGVS, p.10) dient opgemerkt te worden dat gesproken kan worden van een normale onderzoeksdaad, dewelke geenszins kan worden beschouwd als vervolging.

Dat u en uw gezin ook tijdens het huisarrest in het oog werden gehouden (CGVS, p.11) is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.

Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw internationaal paspoort, uw intern paspoort, uw geboorteakte, het bewijs van deportatie en uw pensioenboekje bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Ze bevatten echter geen objectieve informatie aangaande de door u verklaarde problemen.

De geboorteakte van uw zoon toont enkel uw familieband met hem aan.

De treintickets staven enkel de door u verklaarde reisweg. Dit laatste geldt ook voor uw internationaal paspoort.

Het pensioenattest werd eerder reeds besproken.”

1.3. De commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 18 december 2012 een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, een schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) en een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Verzoekster voert tevens machtsoverschrijding aan.

Verzoekster stelt dat zij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen eens zij de beslissing om haar land van herkomst te verlaten genomen had, aangezien zij echt voor haar veiligheid vreesde en (zie het verzoekschrift, p. 7) “*men in zo'n geestestoestand er niet aan denkt dat dit noodzakelijk is*”.

Zij is van mening dat de aanbreng van bewijs moet worden beoordeeld (zie p. 7) “*op een redelijke en proportionele manier gezien de zeer speciale situatie waarin een vluchteling zich bevindt*” en dat “*eisen van een persoon die een reeks bedreigingen en geweld heeft ondergaan, dat hij het bewijs bijbrengt van*

al deze gebeurtenissen terwijl dit slachtoffer enkel tracht om zijn vel te redden, moet worden beoordeeld in functie van de reële mogelijkheden om de bewijzen in kwestie bijeen te brengen".

Verzoekster stelt dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van haar verhaal (zie p. 8) *"gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen"* en dat het constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal.

Zij benadrukt dat, wanneer er een twijfel blijft bestaan, dit ten goede moet komen van de kandidaat-vluchteling.

Verzoekster geeft vervolgens artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet weer en besluit dat zij absoluut niet begrijpt dat de commissaris-generaal van haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Volgens verzoekster hebben haar argumenten betrekking op twee vragen: (zie p. 9) *"de evaluatie van de situatie die de overhand heeft in Tsjetsjenië, in het bijzonder die van de Tsjetsjeense gemeenschap enerzijds, en van de geloofwaardigheid van het verhaal, anderzijds"*.

Verzoekster citeert de bestreden beslissing aangaande de context in Tsjetsjenië en besluit (zie p. 9) *"dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel een hoge graad van geweld wordt uitgelegd en dat een hoog niveau van vervolgingsrisico, op algemene wijze, bestaat voor de inwoners van Tsjetsjenië, en in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstand zouden verdacht worden"*.

Zij benadrukt dat haar identiteit, nationaliteit en Tsjetsjeense oorsprong door documenten worden bewezen en door de commissaris-generaal niet worden betwist.

Dat verzoekster niet meer geïnformeerd heeft in haar land van herkomst, wijt zij aan het feit dat zij er van overtuigd is dat de telefoons afgeluisterd worden, (zie p. 10) *"dat zij nieuws door haar zussen ontvangt wanneer zij naar Tsjetsjenië reizen"* en *"dat zij bang voor het leven van haar zoon is want haar zoon voelde niet rustig even in België"* (sic).

Volgens haar neemt het risico (zie p. 10) *"van de ontdekking van de woonplaats van haar zoon"* toe indien zij in contact treedt met familieleden in Tsjetsjenië. Zij stelt (zie p. 10) *"dat integendeel proberen om zonder voorzorg met zijn echtgenoot en zijn meisje mee te delen een teken zou zijn dat zou bewijzen dat er geen enkele vrees in zijn hoofd bestaat aangezien in dit geval, door contact met haar familie op te nemen zij de facto in gevaar zet"* (sic).

Zij stelt dat niet wordt betwist (zie p. 10) *"dat zij reeds het vervolgingsonderwerp door de autoriteiten Russisch vroeger is geweest"* (sic) gezien ze in 2002-2004 in Duitsland asiel heeft gevraagd. Zij herneemt kort haar asielrelaas en benadrukt dat (zie p. 11) *"talrijke familieleden van de verzoekende partij buiten Rusland wonen"*, wat volgens haar *"slechts een element voor de gegronde vrees kan zijn"*.

Verzoekster is verder van oordeel dat er geen enkele tegenstrijdigheid is tussen haar verklaringen en die van haar zoon, gezien deze (zie p. 11) *"op twee verschillende momenten werden afgelegd"* en verzoekster de enige persoon is *"te kunnen zeggen wanneer de ordediensten nog bij haar om naar zijn zoon zijn voorbijgegaan te informeren"* (sic). Zij acht het (zie p. 11) *"waarschijnlijk dat hij niet in februari 2012 werd erover ingelicht van wat de politiedienst nog had doorgemaakt om in verband daarmee te informeren"* (sic) en *"dat het waarschijnlijk is dat het alleen maar om veronderstelling van de zoon gaat"* (sic).

Ze wijst erop (zie p. 11) *"dat zelfs de zoon zegt dat na zijn vertrek de ordediensten regelmatig voorbijgingen bij zijn moeder"* (sic) en *"dat de belangrijkste punt hier te onthouden het feit dat ordediensten regelmatig langskwamen bij het huis van de verzoekende partij"* (sic).

Verzoekster ziet verder niet in wat de tegenstrijdigheid is waar haar zoon (zie p. 12) *"niet weet welke diensten waren op bezoeken naar de huis van zijn moeder"* (sic); zij benadrukt dat zij *"de persoon is dat het best weet wie zich bij haar zal op de hoogte brengen om een informatie te hebben over haar zoon"* (sic).

Volgens verzoekster begaat de commissaris-generaal (zie p. 12) *"een klaarblijkelijke vergissing van appreciatie"* en schendt hij *"de principes van goede administratie en evenredigheid"*.

Zij stelt dat de commissaris-generaal, zelfs indien de asielaanvraag niet gegrond was, toch de beslissing diende te motiveren omtrent de afwijzing van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens verzoekster kent de commissaris-generaal schijnbaar het belang niet van de notie *"subsidiaire bescherming"*, terwijl de weigering ervan (zie p. 13) *"op volledige wijze, een motivatie vergt"*. Verzoekster verwijst naar haar verhoor en houdt vol dat het risico op foltering en onmenselijke of degraderende behandelingen in haar land van herkomst goed en degelijk bewezen is.

Zij besluit dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden en dat zij als vluchteling moet worden erkend, minstens dat haar de subsidiaire bescherming, moet worden toegekend.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat het verzoekschrift in erbarmelijk Nederlands is opgesteld; gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten is de inhoud van het verzoekschrift soms onverstaaenbaar.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

2.3. De Raad wijst erop dat artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is.

2.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.5. De Raad ziet verder niet in op welke manier de bestreden beslissing kan behept zijn met machtsoverschrijding.

Immers, de commissaris-generaal heeft de hoedanigheid om de bestreden beslissing te nemen, met het oogmerk een uitspraak te doen over de door verzoeker ingediende asielaanvraag. Ook de motieven op grond waarvan de betwiste beslissing werd genomen, worden duidelijk in de beslissing opgesomd.

Van machtsoverschrijding is dan ook geen sprake.

De Raad merkt tevens op dat de aangevoerde schending van “*de principes van goede administratie*” als middel onontvankelijk is. In zoverre verzoekster doelt op de beginselen van behoorlijk bestuur, laat zij immers na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur zij specifiek geschonden acht en om welke reden.

De verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel is in deze evenmin dienstig. Het komt de commissaris-generaal immers enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet teneinde al dan niet zijn vluchtelingenstatus te erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de eventuele schade die de beslissing zou kunnen meebrengen voor de vreemdeling valt niet onder voormelde bevoegdheid.

2.6. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekster uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekster de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.7. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.9. Vooreerst stelde de commissaris-generaal in zijn beslissing vast dat verzoekster na haar vertrek uit haar land van herkomst, niet meer heeft geprobeerd te weten te komen of er nog steeds medewerkers van de ordediensten bij haar huis langskomen:

“U verklaart dat u geen nood heeft aan contact met uw thuisland. U heeft wel uw dochter gesproken maar geen vragen gesteld over eventuele aanhoudende bezoeken. Het maakt volgens u niet uit of ze langskomen of niet (CGVS, p.4,16) Een dergelijke passieve houding valt bezwaarlijk te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging, te meer daar u net omwille van deze bezoeken zou zijn vertrokken. U voegde hieraan toe dat de telefoons afgeluisterd worden en dat enkel uw zussen nieuws kunnen meebrengen uit Tsjetsjenië als zij naar daar reizen. (CGVS, p.16) Dit kan echter niet volstaan als verklaring. Vooreerst is het een blote bewering die u geenszins op objectieve wijze staft. Bovendien zijn er andere mogelijkheden om te communiceren. Als voorbeeld kan hier aangehaald worden dat uw zoon aangaf dat hij meer anonieme communicatiekanalen zoals sociale netwerken gebruikte om met zijn zus (uw dochter, die nog steeds in Tsjetsjenië woont bij uw man) te communiceren. Volgens hem kon hij zo van alles op de hoogte blijven. (M.A. – CGVS 2, p.4) Bijgevolg dient te worden besloten dat u wel degelijk de mogelijkheden hebt om op de hoogte te blijven van de actualiteit van de door u verklaarde problemen.”

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat zij er van overtuigd is dat de telefoons afgeluisterd worden, *“dat zij nieuws door haar zussen ontvangt wanneer zij naar Tsjetsjenië reizen”* en *“dat zij bang voor het leven van haar zoon is want haar zoon voelde niet rustig even in België”* (sic).

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker kan worden verwacht dat hij er alles aan doet om informatie over zijn recente situatie te bekomen en actuele informatie trouwens van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Haar enkele beweringen dat het risico *“van de ontdekking van de woonplaats van haar zoon”* toeneemt indien zij communiceert met familieleden in Tsjetsjenië en *“dat integendeel proberen om zonder voorzorg met zijn echtgenoot en zijn meisje mee te delen een teken zou zijn dat zou bewijzen dat er geen enkele vrees in zijn hoofd bestaat aangezien in dit geval, door contact met haar familie op te nemen zij de facto in gevaar zet”* (sic) bieden geen redelijke uitleg om haar passieve houding te verschonen.

De nalatige handelingen van verzoekster wijzen inderdaad op een gebrek aan belangstelling voor haar zaak en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees.

De commissaris-generaal merkt ook tegenstrijdigheden op op tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar zoon: (i) verzoekster verklaarde dat niemand haar zoon op de hoogte bracht van de bezoeken na zijn vertrek uit Tsjetsjenië, terwijl haar zoon verklaarde dat de districtspolitie naar hem was komen informeren nadat hij was vertrokken én dat hij van verzoekster vernomen had dat de ordediensten nog steeds geregeld naar hem kwamen informeren; (ii) verzoeksters zoon verklaarde dat hij contact heeft gehad met verzoekster en haar dochter, terwijl verzoekster verklaarde dat ze zich dit

niet herinnert, buiten dat hij had laten weten dat hij een positieve beslissing had gekregen; (iii) verzoeksters zoon wist niet welke diensten waren langsgelopen, terwijl verzoekster verklaarde dat het de FSB en wijkagenten betrof.

In haar verzoekschrift laat verzoekster gelden dat deze verklaringen “op twee verschillende momenten werden afgelegd” en dat zij de enige persoon is “te kunnen zeggen wanneer de ordediensten nog bij haar om naar zijn zoon zijn voorbijgegaan te informeren” (sic). Zij acht het “waarschijnlijk dat hij niet in februari 2012 werd erover ingelicht van wat de politiedienst nog had doorgemaakt om in verband daarmee te informeren” (sic) en “dat het waarschijnlijk is dat het alleen maar om veronderstelling van de zoon gaat” (sic).

Verzoekster stelt verder niet in te zien wat de tegenstrijdigheid is waar haar zoon “niet weet welke diensten waren op bezoeken naar de huis van zijn moeder” (sic); zij benadrukt dat zij “de persoon is dat het best weet wie zich bij haar zal op de hoogte brengen om een informatie te hebben over haar zoon” (sic).

De Raad stelt vast dat verzoekster zich beperkt tot het vergoelijken van de tegenstrijdigheden en het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen; het komt echter aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij in gebreke blijft.

Het vergelijken van verklaringen, afgelegd door familieleden, in casu moeder en zoon, die zich beroepen op dezelfde feiten, is een nuttige methode om de waarachtigheid van deze feiten na te gaan. Er anders over oordelen zou elk verhoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken. Immers, van familieleden die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde feiten kan in alle redelijkheid worden verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift nog stelt “dat zelfs de zoon zegt dat na zijn vertrek de ordediensten regelmatig voorbijgingen bij zijn moeder” en “dat de belangrijkste punt hier te onthouden het feit dat ordediensten regelmatig langskwamen bij het huis van de verzoekende partij”, ziet de Raad niet in hoe dit deze bewering de talrijke incoherenties omtrent de bezoeken van de ordediensten kan verklaren of weerleggen, waardoor er geen geloof kan worden gehecht aan deze feiten.

De commissaris-generaal stelde in zijn beslissing nog het vast:

“Wat betreft uw vrees dat de autoriteiten alles van jullie zouden kunnen afnemen (CGVS, p.17) kan, los van de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde feiten, ten slotte nog opgemerkt worden dat uit het door u neergelegde attest in verband met uw pensioen (stuk 8) blijkt dat u in februari 2012 nog steeds een pensioen ontving van de overheid. Daarnaast verblijven uw man en dochter nog steeds in jullie woning in Grozny. (CGVS, p.4) Er zijn in uw verklaringen dan ook geen aanwijzingen dat de autoriteiten in casu hiertoe over zouden gaan.

Wat betreft uw verklaringen als zou u tijdens het (politie)onderzoek naar de activiteiten van uw zoon bij de rebellen – zijn deelname wordt door u overigens niet ontkend (CGVS, p.7) - voorafgaand aan zijn veroordeling ook zelf ondervraagd werd door de onderzoekers (CGVS, p.10) dient opgemerkt te worden dat gesproken kan worden van een normale onderzoeksdaad, dewelke geenszins kan worden beschouwd als vervolging. Dat u en uw gezin ook tijdens het huisarrest in het oog werden gehouden (CGVS, p.11) is onvoldoende zwaarwichtig om te kunnen spreken van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming.”

Aangaande de door verzoekster neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal het volgende: “De door u neergelegde documenten vermogen niet om bovenstaande conclusies te wijzigen. Uw internationaal paspoort, uw intern paspoort, uw geboorteakte, het bewijs van deportatie en uw pensioenboekje bevatten enkel gegevens betreffende uw persoon die door mij niet in twijfel getrokken worden. Ze bevatten echter geen objectieve informatie aangaande de door u verklaarde problemen. De geboorteakte van uw zoon toont enkel uw familieband met hem aan. De treintickets staven enkel de door u verklaarde reisweg. Dit laatste geldt ook voor uw internationaal paspoort. Het pensioenattest werd eerder reeds besproken.”

Verzoekster voert in haar verzoekschrift geen argumenten aan die deze vaststellingen weerleggen; de Raad neemt bovenstaande motiveringen over.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift de bestreden beslissing citeert aangaande de context in Tsjetsjenië, besluit zij “dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel een hoge graad van geweld wordt uitgelegd en dat een hoog niveau van vervolgingsrisico, op algemene wijze, bestaat voor de inwoners van Tsjetsjenië, en in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstand zouden verdacht worden” (sic) en benadrukt dat haar identiteit, nationaliteit en Tsjetsjeense oorsprong niet

worden betwist, wijst de Raad erop dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier gelet op bovenstaande onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De beweringen van verzoekster in haar verzoekschrift dat zij zich niet heeft bekommerd met het verzamelen van documenten of getuigenissen eens de beslissing om het land te verlaten genomen was, aangezien ze voor haar veiligheid vreesde, dat het niet nodig is om het materiële bewijs te leveren van het verhaal "*gezien de omstandigheden die een vlucht wegens een vrees op vervolging, omringen*" en dat het constante rechtspraak is dat de asielaanvrager kan worden erkend op grond van een omstandig en geloofwaardig verhaal, doen geen afbreuk aan de vaststellingen die zich keren tegen de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

Haar beweringen "*dat zij reeds het vervolgingsonderwerp door de autoriteiten Russisch vroeger is geweest*" (*sic*) gezien ze in 2002-2004 in Duitsland asiel heeft gevraagd, en dat "*talrijke familieleden van de verzoekende partij buiten Rusland wonen*", wat volgens haar "*slechts een element voor de gegronde vrees kan zijn*", zijn niet van aard om haar geloofwaardigheid te herstellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangaande de subsidiaire bescherming wordt in het verzoekschrift aangevoerd dat de commissaris-generaal blijkbaar het belang niet kent van de notie "subsidiaire bescherming", terwijl de weigering van deze status "*op volledige wijze, een motivatie vergt*".

De Raad stelt vast dat deze bewering elke feitelijke grondslag mist. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd is.

Waar verzoekster verwijst in het kader van haar vraag om subsidiaire beschermingsstatus, naar haar relaas, merkt de Raad vooreerst op dat het duidelijk is dat, zoals voor iedere vorm van internationale bescherming, de geloofwaardigheid van het relaas wordt vereist, *quod non in casu*.

Een ongeloofwaardig relaas kan aldus niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Uit de informatie vervat in het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeksters bewering "*dat de Tsjetsjeense bevolking in zijn geheel een hoge graad van geweld wordt uitgelegd en dat een hoog niveau van vervolgingsrisico, op algemene wijze, bestaat voor de inwoners van Tsjetsjenië, en in het bijzonder voor degenen die van samenwerking met de opstand zouden verdacht worden*" (*sic*) toont geenszins aan dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich gebaseerd heeft -en die werd toegevoegd aan het administratief dossier- foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, noch maakt verzoekster aannemelijk dat er voor burgers sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.10. Gelet op wat voorafgaat, stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekster zelf aangevoerd tijdens haar verhoor op het Commissariaat-generaal, bevat de bestreden beslissing gedetailleerde overwegingen die de beslissing afdoende motiveren.

De Raad schaart zich achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er kan geen "*klaarblijkelijke vergissing van appreciatie*" worden vastgesteld.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE